

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 03/08/2025*

\*\*\*\*\*

### **Bài 152: Chính mình bảo hộ chính mình**

Chúng ta thường nghĩ rằng Phật Bồ Tát hoặc một vị thần thánh nào đó đang bảo hộ chúng ta. Đây là ý nghĩ sai lầm, chỉ có chính mình bảo hộ chính mình mà thôi. Người khác làm ác, làm các việc phạm pháp thì chúng ta nhất định không làm hoặc biết tích công bồi đức, biết đoạn ác tu thiện thì tất cả những việc đó là chính mình đang bảo hộ chính mình. Chúng ta thấy người khác trốn thuế và chúng ta bắt chước làm theo, vậy thì ai sẽ bảo hộ cho mình đây? Cho nên bài học này, Hòa Thượng muốn khẳng định rằng chính mình bảo hộ chính mình là chân thật.

Chúng ta muốn mọi việc đều xứng tâm vừa ý nhưng tâm hạnh của chúng ta lại bất thiện thì nhất định quả báo có được sẽ không được như ý. Hòa Thượng thường dạy rằng mỗi người phải nên tích cực “*Tu phước, tích phước, tiết phước*”. Chẳng phải là bản thân đã tu được chút phước thì lại tùy tiện hưởng phước. Tạo phước không phải để chính mình hưởng mà là để làm được nhiều việc cho người khác, để họ nhờ đó có được phước. Đừng bao giờ có ý niệm vừa tạo được chút phước thì đã tùy tiện tiêu phước. Tôi có phước được nhiều người tặng thuốc, tặng quần áo và tôi liền chia sẻ thuốc đó và quần áo đó cho người khác. Đây chính là cách mà chúng ta có phước nhưng không tùy tiện lãng phí phước của mình.

Sự tin cậy cũng là phước báu. Nếu một ai đó nhận được sự tin cậy của người khác thì nhất định không lợi dụng sự tin cậy đó rồi tùy tiện hưởng lấy phước báu này. Hãy lấy sự ảnh hưởng này để làm lợi ích cho người khác. Ở thế gian, không dễ gì người khác tin tưởng chúng ta và khi người ta đã tin tưởng rồi thì chúng ta không nên tùy tiện mà hãy lấy việc đó để giúp ích cho người khác. Nói đến việc làm lợi ích cho người khác, đôi lúc chúng ta cảm thấy không có việc gì làm? Vì sao vậy? Vì chúng ta hư tình giả ý, lơ là nên không thấy. Nếu thành tâm thành ý thì sẽ có rất nhiều việc để làm.

Người tùy tiện tạo tác ác nghiệp khi phải chịu quả báo sẽ cảm nhận nỗi khổ không nói thành lời. Khi tạo tác, họ đã không kiêng sợ nên lúc quả báo đến thì cuống cuống cầu Phật Bồ Tát giúp đỡ. Làm sao Phật Bồ Tát có thể giúp họ tránh được quả báo. Câu chuyện về một người Cha cả một đời giết mổ heo để nuôi gia đình, sau này khi con cái đã thành đạt thì ông phản tỉnh hồi đầu, bỏ nghề và phát tâm tu hành. Tuy đã nỗ lực như vậy nhưng ông vẫn phải chết, ông chết ngay ở vị trí mà trước đây đã đặt lò trụng heo. Nơi đó đã được ông san phẳng, cho cải tạo lại, nhà mới cũng đã được xây dựng to đẹp. Nhưng ông vẫn không thoát được quả báo.

Hòa Thượng nói: ***“Người mê hoặc điên đảo chỉ thấy việc ngay trước mắt, không hề biết quả báo ở tương lai rất đáng sợ. Nếu chúng ta nhìn thấy nhân trước, quả sau thì ngay đến ý niệm bất thiện cũng không dám khởi, không dám làm những việc xấu. Vì sao? Vì tạo nhân ác nhất định sẽ nhận lấy quả ác.”*** Nhân quả thông tới ba đời gồm quá khứ, hiện tại, vị lai. Mọi việc trong đời sống này đều là nhân trước quả sau.

Chúng ta ngày nay luôn hoài niệm, tri ân với anh hùng cách mạng, người có công với đất nước chính là nhân trước quả sau. Nếu chúng ta tận tâm tận lực, vì người khác mà lo nghĩ thì trong vô hình, không cần ai bảo, mọi người sẽ vì chúng ta mà lo nghĩ. Qua đây, chúng ta suy nghĩ mà xem, chúng ta có cần thiết vì chính bản thân mình mà lo nghĩ không? Hay cứ tận tâm tận lực vì người mà lo nghĩ?

Bà Cư sĩ Hứa Triết từng nói rằng Bà đến thế gian này là để lo cho người khác, chăm sóc người khác. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên thấy vậy liền hỏi: ***“Vậy Bà không lo cho mình hay sao?”***. Bà trả lời rằng Bà không cần thiết lo cho mình, Bà đi lo cho những người có mảnh đời khốn khổ, còn cuộc đời của mình, ông Trời sẽ lo cho Bà. Ông Trời chính là phước báu trong vận mệnh.

Quả thật, Bà cả đời lo cho người khác nên mọi người, đều là những người Bà không biết mặt, đã lo chu đáo ăn uống ngủ nghỉ cho Bà. Tủ lạnh của Bà đều luôn đầy ắp những thứ Bà thường ăn như sữa chua và trái cây. Bà Hứa Triết có thể ăn được như vậy là vì Bà không có vọng tưởng. Còn chúng ta ăn nhiều là vì có quá nhiều vọng tưởng, thứ sẽ tiêu hao đến 70% năng lượng của con người. Lão Cư sĩ Lý Bình Nam mỗi bữa chỉ ăn một bát cháo và từ một đến hai chiếc bánh bao. Thức ăn được đựng vừa đủ chiếc bát nước chấm nhỏ.

Một người có thể tận tâm tận lực vì người mà lo nghĩ, đến đâu cũng làm tốt mọi việc thì sự có mặt của chúng ta ở đâu, mọi người sẽ dọn chỗ để đón tiếp chúng ta. Như Hòa Thượng từng chỉ dạy từ cơm gạo áo tiền đến nhà ở cũng có người lo, không đến nỗi chúng ta phải bận tâm. Đúng là như Bà Hứa Triết nói ông Trời sẽ lo cho mình. Ông Trời chính là phước báu trong vận mệnh. Chúng ta tự lo cho mình thì cũng tốt, chúng ta cứ lo đi, không cần Phật Bồ Tát phải lo. Mặt khác, chúng ta tận tâm tận lực vì người khác mà lo nghĩ thì Phật Bồ Tát sẽ vì chúng ta mà lo nghĩ.

Cho nên điều Hòa Thượng nói rằng người mê hoặc điên đảo chỉ thấy việc ngay trước mắt đã khiến chúng ta phải suy ngẫm. Con người vẫn luôn tham cầu danh lợi bởi họ nghĩ rằng nếu không tham, không tích chứa thì lấy đâu mà có. Họ nói rằng: ***“Tôi phải chuẩn bị để lo cho tôi ăn, tôi không chuẩn bị thì ai lo cho tôi đâu!”*** Ý niệm đó đều là sai rồi!

Tất cả các trại hè của chúng ta đều miễn phí, tính ra có rất nhiều suất ăn rồi nhưng đều là miễn phí. Vậy mà chúng ta lại sợ mình không có cơm ăn, không áo mặc, không có nhà ở hay sao? Như thế chẳng phải là mê hoặc điên đảo hay sao? Đạo lý nhân quả

trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu rất dễ hiểu. Chúng ta tận tâm tận lực lo hạnh phúc, lo sự an ổn, lo cơm ăn, áo mặc cho người mà chúng ta vẫn cứ sợ cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc và lo mình không có sự an ổn thì chẳng khác nào là ngay đến niềm tin sơ đẳng nhất chúng ta cũng chẳng có.

Thật ra là chúng ta chưa thấu hiểu nhân trước quả sau. Nếu hiểu rồi chắc chắn chúng ta không có một chút nao núng, một chút lo sợ nào mà sẽ luôn là tận tâm tận lực. Đã nhiều năm nay, tôi vẫn sách tấn mọi người rằng đừng sợ mình không hạnh phúc, đừng sợ gia đình mình không an vui! Vì sao không sợ? Vì chỉ cần tận lực lo lắng cho hạnh phúc gia đình nhà người thì gia đình nhà mình sẽ tự nhiên đông đầy. Điều này tôi nói ra trong lúc tôi chẳng có gì. Tôi nói và tôi làm nên mọi việc đã được hiện thực hóa.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta thường đọc Kinh, nghiên giáo, nghe Kinh nhưng tại sao chúng ta vẫn tạo nghiệp? Vì mê hoặc điên đảo. Vậy điều gì khiến chúng ta mê hoặc điên đảo? Vì chúng ta luôn không thể vượt qua được danh vọng lợi dưỡng, tài sắc danh thực thùỵ. Chúng ta bị những thứ này mê hoặc. Phật dạy chúng ta không mang theo được bất cứ thứ gì, chỉ mang được theo nghiệp ở bên mình. Hằng ngày tạo ra nghiệp thiện thì bạn có quả báo thiện, bạn tạo ra nghiệp ác thì có quả báo ác.***

***“Thiện ác báo ứng không phải quỷ thần giúp được cho bạn, không phải Phật Bồ Tát có thể can thiệp được. Thượng Đế hay vua Diêm La cũng không thể giúp chúng ta điều gì. Tất cả kiết hung họa phước đều là chính mình tạo, cho nên người xưa có câu tự tác tự thọ - tự mình làm tự mình chịu. Người chân thật hiểu rõ đạo lý này thì cho dù gặp phải tất cả những tai họa hoặc nhận phải những sự nhũ nhục, hãm hại của người thì cũng sẽ không oán trời trách người. Bởi vì sao? Vì họ biết đó là nhân quả báo ứng.”***

Chúng ta học theo Hòa Thượng và đã được Ngài nhắc đi nhắc lại điều này rất nhiều lần. Chúng ta mỗi lần nghe chỉ nhớ được một lúc rồi lại quên ngay. Thậm chí, chúng ta hiểu biết rất rõ về đạo lý nhân quả nhưng khi làm thì không dám làm mạnh mẽ. Điển hình như có người vẫn lo lắng rằng bố thí hết rồi thì ngày mai lấy gì mà ăn. Đây chính là không tin nhân quả. Tuy vậy, Hòa Thượng không nại hà mà cứ nhắc đi nhắc lại để chúng ta nhớ.

Ngài chỉ dạy chúng ta bố thí như một dòng nước, nước càng chảy đi thì nước mới về càng chảy mạnh, càng làm dòng nước tươi nhuận hơn. Nếu chúng ta đắp lại, không cho nước chảy tiếp, thì sẽ biến nơi đó thành ao tù nước đọng. Tiền tài cũng giống như vậy. Ai cũng hiểu như thế nhưng tin thì họ lại không dám tin. Cho nên họ đã làm một cách dè dặt, không mạnh mẽ. Ví dụ như tiền thuốc và tiền mua đậu đều là người ta cho mình, vậy thì hết tiền mua đậu thì mình lấy tiền mua thuốc mà mua đậu. Nhưng chúng ta lại không làm như thế, việc này cho thấy tâm chúng ta nhỏ hẹp đến thế nào! Không mở rộng tâm lượng thì phước làm sao mà đến.

Hòa Thượng dạy rằng chúng ta thường đọc Kinh, nghiên giáo, nghe Kinh nhưng vẫn tạo nghiệp là vì chúng ta mê hoặc điên đảo. Hễ nghĩ đến tiền, đến danh thì chúng ta liền tìm cách có tiền, có danh và thế là tạo nghiệp. Chúng ta không vượt qua sự mê hoặc này nên mới tạo nghiệp. Nhiều người thậm chí biết rồi mà vẫn làm như thể bị ma xui quỷ khiến. Thật ra chính mình đang bị cám dỗ bởi danh vọng lợi dưỡng, bởi tài sắc danh thực thù chứ chẳng có ma nào xui cả, chẳng qua là vì không cưỡng lại sự dụ hoặc từ bên ngoài mà thôi. Gặp danh liền dính danh, gặp lợi liền dính lợi, cứ thế là tùy thuận theo sự dụ hoặc đó để tạo nghiệp.

Mọi thứ tiền tài, danh vọng, địa vị ở thế gian cho dù nhiều đến thế nào chẳng nữa, dù có sở hữu đến vài chục căn nhà, vài trăm, vài ngàn siêu xe, nhưng khi xuôi tay nhắm mắt rồi, không mang theo được bất cứ thứ gì. Thế nên Phật mới dạy chúng ta rằng chỉ có nghiệp đi theo chúng ta mà thôi. Vậy con người sao lại khờ dại đến thế? Tại sao họ không biết chuyển đổi vật chất thành phước báu, đem hết những tài sản đó để cứu trợ thiên tai bão lũ, để cứu những đất nước còn nghèo khó. Những nghiệp thiện đó sẽ đi theo con người. Ngược lại, con người cứ sả sửa tài sản nhưng để đó, thì đến khi đã chết, chẳng mang theo được gì, chỉ là mang theo nghiệp thiện hoặc nghiệp ác. Phật Bồ Tát không can thiệp vào nhân quả của mỗi chúng ta.

Cho nên tất cả đều là nhân trước quả sau, tạo nhân thiện thì được quả thiện. Nếu chúng ta tận tâm tận lực vì người mà lo nghĩ thì Phật Bồ Tát sẽ vì chúng ta mà lo nghĩ. Không phải người thế gian vì chúng ta mà lo nghĩ đâu, Phật Bồ Tát sẽ vì chúng ta mà lo nghĩ. Người ta lo cho chúng ta còn thiếu trước hụt sau chứ Phật Bồ Tát đã lo thì sẽ chu đáo mọi bề.

Hòa Thượng nói: ***“Nếu chúng ta biết rằng chính mình tạo thì chính mình phải nên gánh vác, hoan hỷ mà tiếp nhận. Trong nhân quả đã nói rất rõ, thiếu nợ mạng thì phải trả mạng, thiếu nợ tiền thì phải trả tiền.”*** Những người cả đời hy sinh phụng hiến chí công vô tư thì cuộc đời của họ có đau thương, có bi tang không? Đây là nơi để chúng ta nhìn thấy mà có niềm tin.

Hòa Thượng nói: ***“Niệm Phật là nhân, thành Phật là quả, đến thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng không rời khỏi nhân quả. Chúng ta tạo nhân gì thì tương lai bạn sẽ nhận lấy quả báo đó. Hoàn toàn là tâm mình sẽ tự hướng về, hoàn toàn không liên quan đến người khác, không liên quan đến Phật Bồ Tát, không liên quan đến thiên địa quỷ thần. Việc này, trong Phật pháp nói ra chân lý cho chúng ta.”*** Nhân nào quả đó, không liên quan đến bất kỳ ai, tạo nhân thiện được quả thiện, tạo nhân ác chịu quả ác. Khi chúng ta hiểu chân lý này, chúng ta sẽ không bị gạt. Làm gì có việc bản thân tạo ác, nghe người khác xui làm việc ác mà chúng ta có được quả thiện! Cả đời bất hiếu với cha mẹ, không nghe lời thầy cô, không tận trung báo hiếu với tổ quốc thì chúng ta đã biết rất rõ kết quả của người đó. Vậy thì những việc đó có liên quan đến ai không,

có liên quan đến quỷ thần hay Phật Bồ Tát không? Không hề có! Phật Bồ Tát dạy chúng ta đạo lý!

Hòa Thượng khẳng định thẳng thắn: ***“Phật không lừa gạt chúng ta! Chúng ta cầu Phật Bồ Tát bảo hộ, chúng ta thử nghĩ mà xem Phật Bồ Tát có thể bảo hộ chúng ta hay không? Không thể! Nếu chúng ta nói Phật Bồ Tát có thể bảo hộ chúng ta thì đó là chúng ta bị gạt rồi! Những lời nói này là lời nói chân thật, Phật Bồ Tát không thể bảo hộ bạn, vậy thiên địa quỷ thần làm sao có thể bảo hộ bạn! Vậy thì ai bảo hộ bạn vậy? Chính mình bảo hộ chính mình!”***

Chúng ta là người học Phật ở thế gian này, tuân thủ năm giới, tuân thủ pháp luật, sống đúng với đạo lý, với phong tục tập quán thì sẽ được mọi người thương yêu bảo bọc. Đó chẳng phải là chính mình bảo hộ chính mình hay sao? Hòa Thượng tiếp lời: ***“Bình thường có thể tích đức, có thể làm những việc thiện lành lợi ích cho tha nhân thì bạn nhất định có quả báo tốt. Những việc xứng ý vừa lòng chính là quả báo của việc hằng ngày tích công bồi đức. Tất cả đều là tự tác tự thọ, không hề có liên quan đến người.”***

Chúng ta quan tâm đến người thì mọi người cũng quan tâm đến ta, mình vì người thì người cũng vì mình. Hòa Thượng trong bài giảng Thập Thiện Nghiệp Đạo đã nhắc đến chánh tu và trợ tu. Chánh tu là thân tuy ở thế gian nhưng luôn nhớ nghĩ đến ***“A Di Đà Phật”***, luôn niệm ***“A Di Đà Phật”***, luôn nghĩ đến thế giới Tây Phương Cực Lạc chứ không phải nghĩ đến nhà đẹp, con xinh ở thế gian này. Trợ tu là gì? Là vì tất cả chúng sanh mà lo nghĩ, là làm tất cả mọi việc cần làm để chân thật mang lại lợi ích cho chúng sanh, không bỏ chúng sanh, không lơ là với chúng sanh. Mọi việc chúng ta thực hiện là vì lợi ích chúng sanh chứ không phải vì bản thân chúng ta. Như vậy mới đúng với lời dạy của Tịnh Độ rằng: ***“Yểm ly Ta Bà, hân cầu Cực Lạc”***.

Trại hè mà chúng ta đã tổ chức dù chỉ một ngày đã làm thay đổi tâm ý của các con trẻ, của các bậc phụ huynh và các ông bà. Vậy việc đó có nên phát tâm làm không? Có nên nỗ lực dụng công làm không? Không quá tốn kém mà lợi ích lại rất lớn, vậy tại sao chúng ta không làm? Như trên Kinh Vô Lượng Thọ đã dạy chúng ta: ***“Phát tâm Bồ Đề. Một lòng chuyên niệm”***. Thiếu một trong hai điều này, chúng ta cũng sẽ không vắng sanh.

Chúng ta ở thế gian để làm gì? Là để hoàn thành nhiệm vụ sau cùng. Thế nào là nhiệm vụ sau cùng? Theo Hòa Thượng chỉ dạy đó là tận tâm tận lực làm hết nhiệm vụ của chính mình. Làm xong nhiệm vụ sau cùng để về được Tây Phương Cực Lạc. Không phải về Tây Phương Cực Lạc là để không còn sanh tử luân hồi và để được an vui. Về đây là để hoàn thành học nghiệp cao nhất, để không còn ô nhiễm, để có đủ năng lực độ sanh, và rồi chúng ta lại quay trở lại Ta Bà tiếp tục độ chúng sanh. Hiện tại, chúng ta ở đây cũng có làm được những việc lợi ích chúng sanh nhưng lại dễ bị đắm chấp, dễ rơi vào danh vọng lợi dưỡng.

Hòa Thượng từng nói: “Tôi niệm Phật A Di Đà, tôi cũng mong mọi người cũng niệm Phật A Di Đà. Tôi vẫn sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, mọi người cũng vẫn sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc.” ...“Nếu nhớ đến tôi thì hãy niệm A Di Đà Phật vì chắc chắn mọi người sẽ gặp tôi ở thế giới Tây Phương Cực Lạc.” Hằng ngày Hòa Thượng Tịnh Không dạy chúng ta rất nhiều điều nhưng không bao giờ Ngài quên dạy chúng ta niệm Phật, chuyên cần cầu vãng sanh Cực Lạc, không đắm chấp Ta Bà. Nếu không được nhắc nhở, chúng ta sẽ lơ là.

Có người có chương ngại khi dựa dẫm vào đời sống quá đầy đủ, không thiếu thứ gì, đến lúc phải ra đi thì họ vẫn tham chấp, không có tâm xả bỏ. Đến lúc phải ra đi thì họ lại không muốn đi, vẫn tham đắm thế gian này. Thế là họ lại phải sanh tử luân hồi. Phật lúc đó có muốn đến tiếp dẫn, chúng ta cũng sẽ từ chối. Cho nên Hòa Thượng dạy đây là lần cuối cùng chúng ta ở thế giới Ta Bà này, làm xong những công việc sau cùng để vãng sanh Cực Lạc. Cho nên chẳng có thứ gì để chúng ta đắm chấp. Chúng ta phải thấu hiểu những lời Ngài dạy./.

### ***Nam Mô A Di Đà Phật***

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*